

κουρμπάνι

κουρμπάνι, το, ουσ. [<τουρκ. kurban (= το ζώο που σφάζουν στα πανηγύρια)], (στη γλώσσα της αργκό) το θύμα: «μια ζωή κουρμπάνι αυτός ο άνθρωπος».

- *γίνομαι κουρμπάνι*, θυσιάζομαι άδικα, ανώφελα: «όλοι οι κόποι και οι προσπάθειές μου για σένα έγιναν κουρμπάνι, γιατί δεν έγινες άνθρωπος». Από την εικόνα της θυσίας του ζώου.

- *έχουν κουρμπάνια*, έχουν χαρές και πανηγύρια: «σήμερα απολύθηκε ο γιος του απ' το στρατό κι έχουν κουρμπάνια στο σπίτι τους». Από τη χαρούμενη κατάσταση των ατόμων που συμμετέχουν στη θυσία του ζώου που γίνεται κατά τη διάρκεια ενός πανηγυριού.

- *πάει κουρμπάνι*, πάει χαμένος, αδικοχαμένος: «τέτοιο καλό παλικάρι και πάει κουρμπάνι με τη μαγιά που είχε με τις μοτοσικλέτες! || τόση δουλειά και τόση κούραση πάει κουρμπάνι».

- *τον κάνω κουρμπάνι*, τον θυσιάζω, τον χαλαλίζω: «δεν τον κάνω κουρμπάνι τέτοιον άντρακλα γι' αυτή την παλιογυναίκα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας